

Magazin za kulturu, umjetnost i obrazovanje-Magazine for culture, art and education

„In a country of hate the most hated one is the one who does not know how to hate.” Ivo Andrić

Sarajevo, Bosnia and Herzegovina, Europe

as of Sept. 2009

DIOGEN

pro kultura magazin pro culture magazine

„U zemlji mržnje najviše mrzi onoga ko ne umije da mrzi.” Ivo Andrić

E-mail: editors@diogen.com

MI OBJEDINJUJEMO RAZLIČITOSTI...WE ARE UNIFYING DIVERSITIES

Iouri Lazirko

Світлою пам'яттю

Рими хвилюються, строфи кричать:

"Світлою пам'яттю – радість тобі!"

А посміхається сонце з меча –
янголу ясно і усно трубі.

Мідність розсипана. Тільки не я –
джунглі юрби проковтнуть втікачів.

Чуйність і вірш, як зап'ястя і цвях.

Іній клітинний. Лягає – мовчи.

Час накопичуй, повітря і жди –
хай поласує думками твій жах.

Небо під лезом – мені би туди,

де за душею злітає олжа,

світла бракує, прогалин в собі,

чим відсікати, з якого плеча...

Янголу ясно і усно трубі –

посмішка сонця втікає з меча.

1 Лютого 2011

ЛЕКОРІРАТІ

NE KOPIRATI

My joyful chord

Lines of worry, stanzas' cry,
"Rest in peace, my joyful chord!"
Angels licked their lips and piped,
rays reflected in the sword.

Brassy sounds were wind-exhaled,
jungle crowds had swallowed them.
Sense to verse as wrist to nail...
Cells are dressed in rime. I am

hoarding air and show supine
weakness in a trembled mind.
Skies beneath the blade are mine.
Over there the lies shall grind,

nothing seals the gap of life,
nothing stands behind a word.
Angels licked their lips and piped,
for the rays slid down the sword.
February 1, 2011

NEK KOPIRATI

Запах вокзалу

пси набрехали душі присутність
і позганяли безвітря трупне
з долонь перону мені на спину.

Сидить вороння і жде вовчино

причину шалу, оскалу кутність.

За ніч трипало згорає ртутність,
отутність вбрана у кров калини,
вона у ранах мене зупинить.

Пройде вокзалом на люд відчутна
і він розжалить її осудно.

Розмита, звана, забута, зимна
луною стане, моя причина...

Луни не стало, каміння в студні.

Мене так мало – пробитись груднем

у неба лоні, де серце – клином,

та пекло – скроням... за Батьківщину.

20 Жовтня 2010

НЕ КОРІРАТІ

A railway station scent

1.

Dogs quested and the presence missed a soul.

They scared away the rigor out of air.

All platforms perched on shoulders, lonely crows

with eyes of wolves and beak-ends to repair

the reasons found in the acutest grin.

When mercury is burnt three fingers wide

and water-elder blood chills on the scene

in wounds of winds I'm destined to reside.

2.

My raison d'etre makes echo-splinters

with human voices, their venenation,

name-called, neglected, defused by winters,

and walked alone-wise through crowded stations.

All echoes die soon, to-well-dropped pebbles.

I'm scarce now, painted o'er by December.

In trainful bosom my heart is trebled...

raised hell in temples... home to remember.

June 6, 2011

Серце жовніра

Півдикий погляд, півпустий.
Кого на постріл підпустив –
той міг би стати другом. Враже,
сей бій всі вузлики роз`яже.
Не сій же куль – а відступи.

Пече залізо, біль тупий –
ні дихати мені, ні вмерти.
А небо, ніби душу здерто,

стовпіє. Вітер пригостив
голками тіло, і нести
йому глибоке стугоніння
мого тремкого піднебіння

і крити тремолом густим
се тріпотливе відпусти.

Вже сонце висохло до тіні,
я грию серце Батьківщині

своєму вкоротивши бій –
аж крапка проситься над `і`,
аж скрапує сльоза за сина
на однострій, де ще незимна,
мов пелюсткова, квітне кров.

Стиснув я п`ятипало знов
свій біль і серцю попустило.
Неправда, що душа безкрила –

я ледве втримував її,
стинав зубами, землю їв
і кликав маму – притулитись
як Боже перестане битись,
а решта – тиша обійме.

Ви не кажіть, що я помер,
а просто – що пішов до себе
кидати погляди із неба
в криниці вашої душі.

А ви за мене помовчіть,
думки визбируйте на віче –
ятрїтиму у стигмах січі.

Ллю стуки серця...
у дощі...

10 Серпня 2010

НЕКОРІРАТІ

A soldier's heart (Variation 1)

The gaze stays wild and empty, half-and-half.

Sharpshooters' distance milks a golden calf.

You could become a friend, my adversary.

Get knotted! I untie the muzzle's staring.

Retreat, so blood could rest in bullets' chaff.

When iron burns in pain, a hush is deaf.

Nor do I breathe or die, nor... care or teary.

The sky's a stripped off soul by hara-kiri.

It gapes. The kings of winds deliver treats.

The gifts are needles for my pain to knit.

This royal blood, while ramming as a mallet,

Can't wash away the trembling of a palate.

This tremolo is thick, a bit too weak

To call me nearly down from heroes' clique.

The dried out sun becomes a shade. My comrade,

I'll keep it warm for you this heart of homeland

By shortening the gritted beat of mine
Until I dot the last and shell-less 'i'.
A tear, it smacks against the crumbled fate-scene,
The other – falls while hopes deteriorating.

Oh bloody bloom, still petalous and warm
Don't cover fast the field of uniform.
Five fingers made a stone to ease the torment,
To feel and share a soul, its wingless moment,
and hold it back when clenching dirt with teeth.
I'll live this moment, gating endless bliss.
An urgent need for hug is pure, maternal
When Goodness stops to beat, goes off Inferno.

The rest is sightless and exactly right.
Don't say, for God's sake, that I died.
The journey to deep-self spreads roots in heavens.
The soul has windows, those are eyes of ravens.

I see you as a well with flaky stars,
nocturnal tars and, seen in daylight, scars.

I am a stigma of forgotten battles.

My heart is pounding in the rainy rattles.

30 August 2010

NE KOPIRATI

A Soldier s Heart (another variation)

The gaze is fixed and empty now.

A friendly range where kills avow
to keep an eye on you, a rival.

A finger triggers my survival
and claps a sound of body bow.

When metal burns the pain is dull.

A death can't meet a gasp to lull
for stripped off souls are skies in stillness.

A needful of wind and chillness
pokes deeply through a pallid hull.

Inside the skull a humming wilts,
along with shivers, doubts, and guilt.

I am abstained, a secret ballot
for crushing words against a palate
and choosing type of blood to spill.

The sun dries out, becomes a shade
for nothing settled, nothing staid

in this parade of blasts and shelling,
in these honed badly grows of dwelling
for notches on a priceless blade.

I warm the Heart of Motherland
by shortening the beat and strand
of mine, so minds could bloom in madness
on flowered uniforms by redness.
Eyes muddle up red cells and sand.

The end of hell is in a fist.
I squeezed it hard and reminisced
about my life without this quiver
till vessels stopped to pump upriver
the strength. It shall be greatly missed.

I've stopped believe in wingless breath
since grinding teeth and eating grass.
These calls for hugs and yearns for mothers
could make an enemy my brother
or cease the lease of lungs at last.

I'm still alive. I couldn't die,
just stepped inside your heart to pry...

Your silence is the best cantata.

Remember me, the sky stigmata
will dry and cry resembling sighs.

The skies are openers
for eyes...

15 November 2010

NEKOPIRATI

У кожного своє Різдво

“A baby was born

Last night

In soot and grit,

broken glass.”

“Christmas in the Alley” by Jeff Howe

(благаю зупинитись і задуматись)

Й би не дав п`ятнадцять літ.

Марія доносила плід,

І від людей сльозу тамує.

Напівпритомна, півжива

Коштовний термін дожива,

Своє утробне алілуя.

А Богу видно,

Він се чує.

А-лі-луя.

А-лі-луя.

А-лі-лу-я.

В норі готельній, номер "Три"

Вольфрамну свічку запали,

Нехай вона з нутра струмує.

Зашморгуй тремоло вікон,

Крий матом право і закон,

Витримуй ноту алілуя.

А Богу видно,

Він се чує.

А-лі-луя.

А-лі-луя.

А-лі-лу-я.

Торкнулись ніби олівця,

Густіють контури лиця

І спазми біль з тебе малюють.

І рай відчинено немов,

І крик, і рідна й тепла кров

Вмивають небо, алілуя.

А Богу видно,

Він се чує.

А-лі-луя.

А-лі-луя.

А-лі-лу-я.

У серці пусто, ніби шов

Як розійшовся, біг, не йшов

Аби не сходитися всує.

Там за вікном кипить смола,

А тут бракує не тепла.

Хто вміє тіло, поцілує?

А Богу видно,

Він се чує.

А-лі-лу-я.

А-лі-лу-я.

А-лі-лу-я.

Язик не повернувся – ключ,

оповила нашвидкуруч.

У смітнику хай заночує.

Несла і рвався целофан,

неначе голос цим словам.

Читайся, дихай, алілуя.

А Богу видно,

Він се чує.

А-лі-луя.

А-лі-луя.

А-лі-лу-я.

Колиску з пластики уздрій,

Он три щурі, як три царі,

Дорогу, де маля, шикують.

А замість янголів і труб

Лягає сніг і тиша з губ.

Різдво пронизливо віншує.

А Богу видно,

Він се чує.

А-лі-луя.

А-лі-луя.

А-лі-лу-я.

16 Червня 2010

МЕКОРІРАТІ

Another Christmas Story

“A baby was born

Last night

In soot and grit,

broken glass.”

“Christmas in the Alley” by Jeff Howe

She is a teen. She hates her guts

For carrying God and growing jut.

She’s Mary. You might know her. Do you?

And semiconscious, half alive

The girl keeps secrets to survive

In her maternal strife is Hallelujah.

Hallelujah.

Hallelujah.

Hallelujah.

Hotel. A burrow number “Four”,

A wolfram candle’s turned to pour

Internal light, it might subdue you.

The tremolo of window’s shut,

Confession groans in reeky smut

Composing notes for tender Hallelujah.

Hallelujah.

Hallelujah.

Hallelujah.

As touched with pencil, slightly glazed

The contours thicken baby face

And spasms are painting pain, a new “you”.

Oh paradise, the opened cut,

How warm and tearful could be blood

When Heaven’s washed away with Hallelujah?

Hallelujah.

Hallelujah.

Hallelujah.

A void. The heart, as cut-through seam,

Which runs apart with thoughts to gleam

When there’s nothing left to cure you.

While window licks nocturnal tar

The brightness lives. It is a star,

The little star in edgeless Hallelujah.

Hallelujah.

Hallelujah.

Hallelujah.

She waddles out with swaddled...blessed

But holds the key, her tongue, and breath.

A dumpster is your crib, oh new "you".

And Mary swings, tears cellophane

In mindless state and wordless pain.

Oh God, forgive her madness, Hallelujah.

Hallelujah.

Hallelujah.

Hallelujah.

A breath to hold, a plastic womb,

Three rats, as kings, as I assume,

Adore their chance to feel the true "you".

Instead of angels coldness nips,

The silence's seen through snow and lips.

It's Christmas time. Forgive me. Hallelujah!

Hallelujah.

Hallelujah.

Hallelujah.

June 17, 2010

NEKOPIRATI

Сльози і кроки

Сльози і кроки – потоки й мости,
солені ноти і прісні.

Свашці кирпатій доріг не знайти
в царство крилатої пісні.

Віхи епохи – гербарій з гербів,
віхоть планиди сухої –
викажіть вітру мовчання гробів,
що не знайшло супокою.

Хай рознесе він по гніздах сердець
віхолу часу і спрагу,
з неба відлиє для слова свинець,
для Батьківщини – відвагу.

Б'ється у грудях, тремтить на щоці
і розпинається щемом.

Сльози і кроки – правда і ціль,
поки не всохли – живемо.

Поки до щастя стежина летить,
колір міняє сутанний,
поки ще тепло мені від ходи
а між акордів – духмяно –

сльози і кроки – потоки й мости,
солені ноти і прісні.

Хто би струною тебе пригостив
й голосом, вигнана пісне?

3 Серпня 2011

ЛЕКТОРАТІ

Steps and tears

Bring out
steps and tears,
those bridges and streams,
the musical notes
with vibes, fresh and salty.
You have
to be clear,
the choice of young dreams
and voice to denote
a new-age Vivaldi.

Revolts
and eras,
herbariums of
armorial coats
and Fate's withered prairie,
express
in lyrics
exclusions of love,
deadendness to roads,

grave silence for burying.

Wind winds,
nest heart-deep
time blizzards and thirst,
cast lead of the words
in a buckshee chantry .
Stay free
of sky-weep,
be always the first
to give home to Lord
and nerves for the country.

Don't miss
throbs and fears,
the trembled cheeks' blues.
In mirrors confine
the last of your seasons.
Bring out
steps and tears,
your purpose and truth,
the crossway of lines

for senses and reasons.

The wee's
short story,
a trip to New Past,
in colors your change,
soutane and prolific.
I'm warm
and storing
soul fuel at last
for life's rifle range
is broad and specific.

Bring out
steps and tears,
those bridges and streams,
the musical notes
with vibes, fresh and salty.
Who would
be your ears,
the plectrum for strings,
and voice to denote

all basses and altos?

August 9, 2011

NEKOPIRATI

Подорожуючи з вітрами

Хто то мандрує проділом кудлатим?

Причесане мастак він окрадати,
цей західний бродяга невеселий,
підмайстер ліпки на небесній стелі.

Рай протікає. Бачу невмолимо
краплини на щоках стають важкими
і громи припідносять серцю плинність.

А кроки, генератори новинні,
розплескують купчасту кров усоте.

Твоя Високосте, не мри в болоті!

А брами вен прочинені допоки,
зірки ще не позбирані в канопи.

Не сам іде він сонцю на поклони,
йому лиш мить потрібна – мати клона
із дотиками – як ніхто раніше,
задатками – перелистати тишу.

10 Травня 2011

НЕКОРІРАТІ

Travelling with winds

He travels throughout hairline woods,
rips them off for trimness and soot.

Another westward vagabond
replasters the skyish plafond.

I look up to Heaven, it leaks.
Its droplets are heavy on cheeks
and thunders heart-lifting my muse.
Made steps, generators of news,

splash wide cumulonimbus blood.
Your Highness, don't die in the mud!
The wind leaves all gate veins ajar,
collects in canopic jars stars.

His journey is never alone,
it uses a second to clone
the touches like never before
and something to live... to the fore...

May 10, 2011

PR

DIOGEN pro kultura
<http://diogen.weebly.com>

NEKOPIRATI